

Sygn. akt II K 1039/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 lutego 2017 roku

Sąd Rejonowy w Łukowie w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący SSR Ewa Przychodzka-Kasperska

Protokolant st. sekr. sądowy Beata Siestrzewitowska

w obecności prokuratora Aleksandry Płatek-Oleszek, Adama Makosza,

Mariusza Semeniuka

po rozpoznaniu w dniach 30 sierpnia, 4 października, 4 listopada 2016 r., 4 stycznia,

8 lutego 2017 r. sprawy

M. M. s. W. i K. z domu P.

ur. (...) w Ł.

oskarżonego o to, że: w dniu 30 listopada 2015 roku w Ł., województwa (...) w Starostwie Powiatowym złożył oświadczenie pod rygorem odpowiedzialności karnej, które odebrał pracownik Wydziału (...) (...) i (...), w którym fałszywie oświadczył, iż w dniu 20 listopada 2015 roku dokument w postaci prawa jazdy kat. (...) o nr (...) wydany na dane personalne M. M. został zagubiony co w rzeczywistości nie miało miejsca,

tj. o czyn z art. 233 § 1 k.k.

- na podstawie art. 4 § 1 k.k. stosując przepisy Kodeksu karnego w brzmieniu obowiązującym w czasie czynu - orzeka:

I. oskarżonego M. M. uznaje za winnego dokonania zarzucanego mu przestępstwa i przyjmując, iż wyczerpuje ono dyspozycję art. 233 § 6 k.k. w zw. z art. 233 § 1 k.k., za dokonanie tego czynu na podstawie art. 233 § 6 k.k. w zw. z art. 233 § 1 k.k., przyjmując za podstawę wymiaru kary art. 233 § 1 k.k. w zw. z art. 37b k.k., wymierza oskarżonemu karę 2 (dwóch) miesięcy pozbawienia wolności oraz karę 4 (czterech) miesięcy ograniczenia wolności polegającą na obowiązku wykonywania nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 20 (dwudziestu) godzin w stosunku miesięcznym;

II. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz Kancelarii Adwokackiej adw. P. R. w Ł. kwotę 1.033,20 (tysiąc trzydzieści trzy 20/100) złotych tytułem wynagrodzenia za wykonywaną z urzędu obronę oskarżonego;

III. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę (...),09 (tysiąc siedemset sześćdziesiąt dwa 09/100) złotych tytułem kosztów sądowych w zakresie wydatków, zwalniając oskarżonego od obowiązku ponoszenia kosztów sądowych w zakresie opłaty.

POUCZENIE

1. W terminie zawitym 7 (siedmiu) dni od daty ogłoszenia wyroku strona, podmiot określony w art. 416, a gdy ustawa przewiduje doręczenie wyroku, od daty jego doręczenia, strona, a w wypadku wyroku warunkowo umarzającego postępowanie, wydane na posiedzeniu, także pokrzywdzony / pokrzywdzona, mogą złożyć wniosek o sporządzenie

na piśmie i doręczenie uzasadnienia wyroku. Sporządzenie uzasadnienia z urzędu nie zwalnia strony, wymienionego podmiotu oraz pokrzywdzonego / pokrzywdzonej od złożenia wniosku o doręczenie uzasadnienia. Wniosek składa się na piśmie. Wniosek nie pochodzący od oskarżonego powinien wskazywać tego z oskarżonych, którego dotyczy.

Wniosek powinien zawierać: oznaczenie organu, do którego jest skierowany, oraz sprawy, której dotyczy; oznaczenie oraz adres wnoszącego pismo; treść wniosku; datę i podpis składającego pismo. Za osobę, która nie może się podpisać, pismo podpisuje osoba przez nią upoważniona, ze wskazaniem przyczyny złożenia swego podpisu. We wniosku należy wskazać, czy dotyczy całości wyroku czy też niektórych czynów, których popełnienie oskarżyciel zarzucił oskarżonemu / oskarżonej, bądź też jedynie rozstrzygnięcia o karze i o innych konsekwencjach prawnych czynu. Wniosek nie pochodzący od oskarżonego / oskarżonej powinien również wskazywać oskarżonego / oskarżoną, którego / której dotyczy § 2. Dla oskarżonego pozbawionego wolności, który nie ma obrońcy i nie był obecny podczas ogłoszenia wyroku, termin wymieniony w § 1 biegnie od daty doręczenia mu wyroku.

3. 3(art. 119 k.p.k. i art. 422 § 1 i 2 k.p.k.).

Czynność procesowa dokonana po upływie terminu zawitego jest bezskuteczna (art. 122 § 1 k.p.k.).

Do biegu terminu nie wlicza się dnia, od którego liczy się dany termin. Jeżeli koniec terminu przypada na dzień uznany przez ustawę za dzień wolny od pracy, czynność można wykonać następnego dnia (art. 123 § 1 i 3 k.p.k.).

Termin jest zachowany, jeżeli przed jego upływem pismo zostało nadane w placówce podmiotu zajmującego się doręczaniem korespondencji na terenie Unii Europejskiej, w polskim urzędzie konsularnym lub złożone przez żołnierza w dowództwie jednostki wojskowej albo przez osobę pozbawioną wolności w administracji odpowiedniego zakładu, a przez członka załogi polskiego statku morskiego – kapitanowi statku (art. 124 k.p.k.).

Jeżeli niedotrzymanie terminu zawitego nastąpiło z przyczyn od strony niezależnych, strona w zawitym terminie 7 (siedmiu) dni od daty ustania przeszkody może zgłosić wniosek o przywrócenie terminu, dopełniając jednocześnie czynności, która miała być w terminie wykonana (art. 126 § 1 k.p.k.).

2. Od wyroku sądu pierwszej instancji stronom, podmiotowi określonymu w art. 416,a pokrzywdzonemu / pokrzywdzonej od wyroku warunkowo umarzającego postępowanie, wydanego na posiedzeniu, przysługuje apelacja (art. 444 § 1 k.p.k.).²⁾

3. Termin zawity do wniesienia apelacji wynosi 14 (czternaście) dni i biegnie dla każdego uprawnionego od daty doręczenia mu wyroku z uzasadnieniem (art. 122 § 2 k.p.k. i art. 445 § 1 k.p.k.).

4. Apelację wnosi się na piśmie do sądu, który wydał zaskarżony wyrok (art. 428 § 1 k.p.k.).

5. Oskarżony / oskarżona ma prawo do korzystania przy sporządzeniu apelacji z pomocy ustanowionego przez siebie obrońcy (art. 6 k.p.k. i art. 83 § 1 k.p.k.), a strona inna niż oskarżony / oskarżona może ustanowić pełnomocnika (art. 87 § 1 k.p.k.). Do czasu ustanowienia obrońcy przez oskarżonego / oskarżoną pozbawionego / pozbawioną wolności, obrońcę może ustanowić inna osoba (art. 83 § 1 k.p.k.). Apelacja od wyroku sądu okręgowego, która nie pochodzi od prokuratora lub pełnomocnika będącego radcą prawnym, powinna być sporządzona i podpisana przez adwokata lub radcę prawnego (art. 446 § 1 k.p.k.).

6. Wydatki związane z ustanowieniem obrońcy albo pełnomocnika wykląda strona, która go ustanowiła (art. 620 k.p.k.).

7. Oskarżony / oskarżona / pokrzywdzony / pokrzywdzona w wypadku wydania na posiedzeniu wyroku warunkowo umarzającego postępowanie / oskarżyciel posiłkowy / oskarżyciel prywatny nieposiadający / nieposiadająca obrońcy / pełnomocnika może złożyć wniosek o wyznaczenie obrońcy / pełnomocnika w celu sporządzenia apelacji. Wnioskujący może zostać obciążony kosztami wyznaczenia takiego obrońcy / pełnomocnika (art. 444 § 2 i 3 k.p.k.).

8. obrońca / pełnomocnik z urzędu wyznaczany jest z listy obrońców / pełnomocników lub jest pozbawiony wolności(art. 81a § 1 k.p.k. i art. 88 zd. 2 k.p.k.).

9. Wniosek o wyznaczenie obrońcy / pełnomocnika z urzędu prezes sądu, sąd lub referendarz sądowy rozpoznaje niezwłocznie. Jeżeli okoliczności wskazują na konieczność natychmiastowego podjęcia obrony / reprezentacji, prezes sądu, sąd lub referendarz sądowy, telefonicznie lub w inny sposób stosownie do okoliczności, powiadamia stronę oraz obrońcę / pełnomocnika o wyznaczeniu obrońcy / pełnomocnika z urzędu (art. 81a § 2 i 3 k.p.k. i art. 88 zd. 2 k.p.k.).

10. Strona może mieć jednocześnie nie więcej niż trzech obrońców albo pełnomocników (art. 77 k.p.k. i art. 88 zd. 2 k.p.k.).

11. Apelację co do winy uważa się za zwróconą przeciwko całości wyroku (art. 447 § 1 k.p.k.).

12. Apelację co do kary uważa się za zwróconą przeciwko całości rozstrzygnięcia o karze i środkach karnych (art. 447 § 2 k.p.k.).

13. Apelację co do środka karnego uważa się za zwróconą przeciwko całości rozstrzygnięcia o środkach karnych. Zaskarżyć można również brak rozstrzygnięcia w przedmiocie środka karnego (art. 447 § 3 k.p.k.).

14. 3W apelacji można podnosić zarzuty, które nie stanowiły lub nie mogły stanowić przedmiotu zażalenia (art. 447 § 4 k.p.k.).

15. Podstawą apelacji nie może być błąd w ustaleniach faktycznych przyjęty za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia, oraz rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka, związane z treścią zawartego porozumienia w sprawie wydania wyroku skazującego, wymierzenia określonej kary lub środka karnego, orzeczenie przepadku lub środka kompensacyjnego lub rozstrzygnięcia w przedmiocie poniesienia kosztów procesu (art. 447 § 5 k.p.k.).

16. Prezes sądu pierwszej instancji odmówi przyjęcia apelacji, jeżeli apelacja zostanie wniesiona po terminie lub przez osobę nieuprawnioną albo jest niedopuszczalna z mocy ustawy (art. 429 § 1 k.p.k.).

17. Jeżeli oskarżony / oskarżona jest nieletni / nieletnia lub ubezwłasnowolniony / ubezwłasnowolniona, jego / jej przedstawiciel ustawowy lub osoba, pod której pieczę oskarżony / oskarżona pozostaje, może podejmować na jego / jej korzyść wszelkie czynności procesowe, a przede wszystkim wnosić środki zaskarżenia, składać wnioski oraz ustanowić obrońcę (art. 76 k.p.k.).

18. (inne informacje wskazane przez sąd, nieuwzględnione w pkt 1-17) ³⁾

Wyjaśnienie:

W treści pouczenia, w nawiasach wskazano między innymi podstawę prawną danego twierdzenia; użyty skrót „k.p.k.” oznacza ustawę z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks postępowania karnego, której tekst został zamieszczony w Dzienniku Ustaw z 1997 r. Nr 89, poz. 555 i niektórych Dziennikach opublikowanych później.

1) stosuje się w sprawach o przestępstwa, z wyłączeniem spraw o przestępstwa skarbowe

2) o ile przepisy nie stanowią inaczej; jeśli przepis stanowi inaczej to należy pouczyć strony stosownie do brzmienia tego przepisu

3) uwzględnia się, o ile sąd tak postanowi

Sygn. akt II K 1039/15

UZASADNIENIE

Na podstawie zebranego materiału dowodowego Sąd Rejonowy w Łukowie ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 18 listopada 2015 r. zamieszkały w Ł. M. M. zgłosił się do Wydziału (...) (...) i (...) Starostwa Powiatowego w Ł., gdzie złożył i opłacił wniosek o przywrócenie mu uprawnień do kierowania pojazdami kategorii C i wydanie potwierdzającego to uprawnienie dokumentu. Uprzednio uprawnienia od kierowania pojazdami tej kategorii utracił po przekroczeniu limitu punktów karnych. Poza tym M. M. posiadał dokument prawa jazdy nr (...) potwierdzający posiadanie uprawnień w zakresie prowadzenia pojazdów kategorii B. W związku z odzyskaniem przez M. M. uprawnień w zakresie prowadzenia pojazdów kategorii C należało zatem wymienić mu dokument prawa jazdy wpisując uprawnienia do prowadzenia pojazdów obu kategorii. Inicjatywę w tym przedmiocie podjął sam M. M., ponieważ potwierdzenie uprawnień w zakresie prowadzenia pojazdów kategorii C było mu potrzebne w ówczesnym miejscu pracy. Wniosek M. M. przyjęła zatrudniona w Wydziale (...) (...) i (...) Starostwa Powiatowego w Ł. M. W..

W dniu 19 listopada 2015 r. M. M. poruszał się jako kierujący samochodem osobowym i podczas przejeżdżania przez miejscowość B. na terenie powiatu (...) pełniący w tym rejonie służbę funkcjonariusz K. w S. J. D. dokonał pomiaru prędkości pojazdu kierowanego przez M. M., a w związku z przekroczeniem dopuszczalnej prędkości o 26 km/h, pojazd ten zatrzymał do kontroli drogowej. Z uwagi na fakt, że od kierującego czuć było woń alkoholu, został on przebadany urządzeniem A. z wynikami: I – 0,45 mg/l, II – 0,45 mg/l. Wobec tego faktu M. M. zatrzymano za pokwitowaniem posiadane przez niego prawo jazdy nr (...) potwierdzające posiadanie uprawnień w zakresie prowadzenia pojazdów kategorii B, a pojazd został przekazany wskazanemu przez M. M. kierującemu.

W dniu 30 listopada 2015 r. M. M. stawił się ponownie w Wydziale (...) (...) i (...) Starostwa Powiatowego w Ł. celem odbioru dokumentu prawa jazdy zgodnie ze swoim wcześniejszym wnioskiem. Także i tym razem przyjmowała go M. W.. Przed wydaniem M. M. nowego dokumentu prawa jazdy zwróciła się ona o wydanie dokumentu prawa jazdy nr (...). M. M. oświadczył jednak, że dokument ten zagubił. W związku z powyższym M. W. zwróciła się o potwierdzenie powyższego na piśmie. M. M. wypełnił zatem druk standardowego oświadczenia, które złożył jeszcze tego samego dnia. Podał w nim, że wymagane od niego prawa jazdy zostało zagubione w dniu 20 listopada 2015 r., a nadto zobowiązał się do jego zwrotu po odnalezieniu. Następnie M. M. potwierdził to składając swój podpis. Druk oświadczenia zawierał przy tym pouczenie, że oświadczenie składane jest pod rygorem odpowiedzialności karnej przewidzianej w art. 233 § 1-6 k.k. Również otrzymanie pouczenia w tym przedmiocie M. M. potwierdził składając swój podpis. Po spełnieniu tych formalności M. M. wydany został tego dnia dokument prawa jazdy zawierający potwierdzenie posiadania przez niego uprawnień w zakresie prowadzenia pojazdów kategorii B i C. W tym samym jednak dniu z Prokuratury Rejonowej w S. wpłynęła do Wydziału (...) (...) i (...) Starostwa Powiatowego w Ł. informacja o zatrzymaniu M. M. dokumentu prawa jazdy w dniu 19 listopada 2015 r.

W dniu 26 listopada 2015 r. prokurator Prokuratury Rejonowej w S. w prowadzonym pod sygn. akt 2 Ds. 1057/15/D przeciwko M. M. podejrzanemu o czyn z art. 178a § 1 k.k. postępowaniu wydał decyzję o zatrzymaniu mu prawa jazdy nr (...), kategorii B, odebranego w dniu 19 listopada 2015 r. Odpis tego postanowienia doręczono M. M. za pośrednictwem operatora pocztowego osobiście w dniu 1 grudnia 2015 r. Następnie M. M. został w tym postępowaniu przesłuchany jako podejrzany przez funkcjonariusza K. w S. T. K..

Wobec powstania w toku niniejszego postępowania uzasadnionych wątpliwości w zakresie poczytalności M. M. w czasie dokonywania zarzucanego mu czynu, został dopuszczony dowód z opinii sądowo-psychiatrycznej odnośnie jego osoby. Biegli nie stwierdzili jednakże u badanego choroby psychicznej, ani upośledzenia umysłowego, a rozpoznali cechy dysharmonijnie ukształtowanej osobowości oraz uzależnienie od alkoholu. W konkluzji biegli zaopiniowali, iż w czasie dokonywania zarzucanego mu czynu M. M. zdolność do rozpoznania jego znaczenia oraz zdolność do pokierowania swoim postępowaniem miał zachowaną, zaś aktualny stan zdrowia M. M. jest dobry i pozwala mu na samodzielny i rozsądny udział w toczącym się postępowaniu.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie analizy materiału dowodowego w postaci wyjaśnień oskarżonego M. M. – k. 83v-84, zeznań świadków M. W. – k. 2 zbiór C, k. 84v-85, T. K. – k. 102v-103, J. D. – k. 163, 164v-165 (ujawnione na k. 167v), a ponadto na podstawie takich dowodów jak:

- z akt o sygn. **1 Ds. 1958/15** Prokuratury Rejonowej w Ł. pismo Starostwa Powiatowego w Ł. do Komendy Powiatowej Policji w Ł.- k. 1, oświadczenie M. M. złożone w Starostwie Powiatowym w Ł.- k. 3, pismo Prokuratury Rejonowej w S. do Starostwa Powiatowego w Ł. - k. 4, dane o osobie oskarżonego M. M.- k. 11, dane o karalności M. M. - k. 15-17, Dane (z art. 213 k.p.k.) o osobie oskarżonego M. M. - k. 18, dane o osobie oskarżonego M. M. z systemu teleinformatycznego Ministra Finansów - k. 19,

- z akt sprawy **II K 1039/15** Sądu Rejonowego w Ł.: opis postanowienia o zatrzymaniu prawa jazdy z dnia 21 listopada 2015 roku wydane przez Prokuratora PR w S. sygn. akt 2 Ds. 1057/15/D k- 35 wraz z odpisem zwrotnego poświadczenia odbioru postanowienia przez oskarżonego k. 132, Dane o karalności oskarżonego k. 80-81, 169-170, opinie sądowno-psychiatryczne dotyczące oskarżonego - k. 25- 28, 60-63.

Oskarżony **M. M.** nie przyznawał się do dokonania zarzucanego mu czynu. Składając wyjaśnienia na rozprawie oskarżony przekonywał, że finalizując w dniu 30 listopada 2015 r. w Starostwie Powiatowym w Ł. formalności związane z wydaniem mu nowego dokumentu prawa jazdy nie był świadom, że uprzednio posiadany przez niego dokument został mu zatrzymany podczas policyjnej kontroli. O fakcie tym dowiedział się dopiero podczas przesłuchania go w charakterze podejrzanego w postępowaniu prowadzonym w przedmiocie prowadzenia przez niego pojazdu w stanie nietrzeźwości. Jako uzasadnienie powyższego stanu rzeczy M. M. wskazał swój stan zdrowia będący wynikiem przebytych urazów głowy. Oskarżony wyjaśnił ponadto, iż podczas wyjazdu służbowego do M. rzeczywiście zgięły mu pieniądze i część dokumentów. Odnośnie czasu pobytu w M. M. M. wyjaśnił początkowo, że było to na początku grudnia, a następnie – reagując na zadane mu pytanie – wyjaśnił, że jeśli prawo jazdy zostało zagubione 19 listopada, to być może był to miesiąc listopad. Oskarżony nie potrafił podać innych szczegółów odnośnie wyjazdu oraz dokładnie określić towarzyszących mu osób.

Sąd zważył, co następuje:

Wyjaśnienia oskarżonego M. M., w których nie przyznał się do dokonania zarzucanego mu czynu nie zasługują na wiarę, ponieważ stoją w sprzeczności z pozostałym zabranym w sprawie materiałem dowodowym, a nadto z zasadami doświadczenia życiowego i logiki sytuacji.

Przystępując do analizy zebranych w sprawie i ujawnionych na rozprawie dowodów podnieść należy w pierwszej kolejności, iż przedstawione w części faktograficznej wydarzenia nie były przedmiotem sporu, ponieważ oskarżony, zgodnie z przyjętą linią obrony, zmierzał do wykazania, że w części dotyczących go wydarzeń nie uczestniczył do końca świadomie. Uwagę zwraca jednak fakt, że powyższy stan dotyczyć miał przede wszystkim okoliczności kontroli policyjnej z dnia 19 listopada 2015 r. oraz jej finału w postaci zatrzymania dokumentu prawa jazdy. Z kolei odnośnie przypadających na ten sam, zalewie kilkudniowy, okres czasu wizyt w Wydziale (...), (...) i (...) Starostwa Powiatowego w Ł. z dni 18 listopada 2015 r. i 30 listopada 2015 r. oskarżony potrafił podać szczegóły swoich działań oraz ich motywy. W ocenie Sądu powyższe okoliczności już same w sobie nakazywały, aby zapewnienia M. M. jakoby w dniu 30 listopada 2015 r. nie wiedział o zatrzymaniu mu prawa jazdy oceniać z dużą ostrożnością. Celem jednak wiążącego rozstrzygnięcia powyższej, kluczowej dla finału niniejszej sprawy, kwestii Sąd dopuścił dowód z opinii sądowno-psychiatrycznej odnośnie osoby oskarżonego. W wydanych w sprawie opiniach – podstawowej i uzupełniającej - dwóch biegłych lekarzy psychiatrów nie stwierdziło jednakże, aby poczytalność M. M. w czasie dokonywania zarzucanego mu czynu była w jakikolwiek sposób zaburzona. W ocenie Sądu brak jest podstaw od podważania wiarygodności i rzetelności powyższych opinii, które zostały wydane po badaniu oskarżonego i analizie akt sprawy, przy wykorzystaniu wiedzy fachowej biegłych. Opinie te nie były też procesowo kwestionowane przez strony. Co więcej, z cytowanej w opinii uzupełniającej opinii biegłych badających poczytalność M. M. dla potrzeb toczącej się przed Sądem Rejonowym w S. sprawie sygn. akt II K 34/16, o czyn z art. 178a § 1 k.k. mający być popełniony w dniu 19 listopada 2015 r., wynikają tożsame spostrzeżenia biegłych odnośnie jego poczytalności w czasie i tego czynu.

Uwagę zwraca fakt, że z treści pierwszej z wydanych w sprawie opinii wynika, że M. M. bynajmniej nie podawał, aby w czasie czynu lub w czasie badania znajdował się pod działaniem jakichkolwiek leków, o czym próbował przekonywać przed Sądem. Podał jedynie przebyty w przeszłości uraz głowy. Pytany o te rozbieżności na rozprawie M. M. nie potrafił w ocenie Sądu ich przekonująco wyjaśnić, próbując najpierw przerzucić odpowiedzialność za treść opinii na niezbyt wnikliwy wywiad przeprowadzony przez biegłych, a następnie przekonywać, że w rzeczywistości opisywał skutki doznanego urazu i okazywał na tę okoliczność dokumenty, o czym również nie ma mowy w opiniach. Zaznaczyć również należy, iż nie sposób zaaprobować stwierdzenia M. M. jakoby skutków urazu nie uważał za rzecz ważną dla opinii biegłych skoro na tego rodzaju okolicznościach opierał swoją obronę. O ile zatem odczuwałby rzeczywiście skutki urazu lub urazów, zgodnie z wersją podaną w wyjaśnieniach i przyjmował w związku z tym leki, to niewątpliwie okoliczności te podałby badającym go do sprawy biegłym. Podnieść należy, iż opisując te okoliczności na rozprawie M. M. nie podawał żadnych szczegółów odnośnie swojego rzekomego w tym okresie leczenia, a w szczególności nie podał jakie konkretnie lekarstwa miał przyjmować. W ocenie zatem Sądu, powyższe okoliczności w połączeniu z treścią opinii biegłych wydających opinie do obu spraw nie pozwalają na uznanie za wiarygodne zapewnień oskarżonego kwestionującego świadomy udział w wydarzeniach z dnia 19 listopada 2015 r. Powyższe znajduje też potwierdzenie w zeznaniach świadka J. D., przeprowadzającego w tym dniu czynności służbowe z M. M.. Z zaprotokołowanej treści jego zeznań nie wynika, aby czynności te przebiegały nietypowo, jeśli chodzi o osobę sprawcy. Podnieść też należy, iż wynikający z tych zeznań stan nietrzeźwości M. M., na poziomie 0,45 mg/l (0,945 ‰), nie był też na tyle znaczny, aby mógł skutecznie zaburzyć jego świadomość. W ocenie Sądu, zeznania J. D., podobnie jak zeznania pozostałych przesłuchanych w sprawie świadków - T. K. i M. W. należy w pełni obdarzyć wiarą. Osoby te zetknęły się bowiem z M. M. wykonując wobec niego swoje czynności zawodowe, a ich zeznania są szczegółowe i logiczne. Jak też wskazano, nawet oskarżony nie kwestionował wynikających z nich faktów.

Z zeznań J. D. wynika przy tym kolejna istotna okoliczność, a mianowicie, że w czasie czynności z dnia 19 listopada 2015 r. dokonał on zatrzymania za pokwitowaniem odebranego od M. M. dokumentu prawa jazdy. Podnieść należy, iż tego rodzaju czynność zgodna jest z policyjną praktyką w tego typu sprawach, a nadto znajduje umocowanie w treści art. 135 ust. 1 pkt. 1a ustawy z dnia 20 czerwca 1997 roku prawo o ruchu drogowym (Dz. U. z 1997 r., nr 98, poz. 602 z późniejszymi zmianami), zgodnie z którą „policjant zatrzyma prawo jazdy za pokwitowaniem w razie uzasadnionego podejrzenia, że kierujący znajduje się w stanie nietrzeźwości lub w stanie po użyciu alkoholu albo środka działającego podobnie do alkoholu”. Brak jest zaś podstaw do twierdzenia, że J. D., który niewątpliwie dokonał w tym dniu zatrzymania dokumentu prawa jazdy M. M., uczynił to nie wystawiając mu pokwitowania, czym narażałby się co najmniej na odpowiedzialność służbową. Fakt zatem, że oskarżony zgodnie z przyjętą linią obrony twierdził, że nie przypomina sobie, aby po zatrzymaniu mu dokumentu prawa jazdy otrzymał potwierdzający to dokument, nie stanowi w ocenie Sądu wystarczającej podstawy do przyjęcia, że pokwitowanie takie nie zostało mu wręczone. Nadto, podnieść należy, iż odnośnie odebranego w tym dniu dokumentu prawa jazdy, następnie w dniu 26 listopada 2015 r. prokurator Prokuratury Rejonowej w S.w prowadzonym pod sygn. akt 2 Ds. 1057/15/D przeciwko M. M. podejrzanemu o czyn z art. 178a § 1 k.k. postępowaniu wydał decyzję o zatrzymaniu mu tego dokumentu. Odpis tego postanowienia doręczono M. M. za pośrednictwem operatora pocztowego osobiście w dniu 1 grudnia 2015 r. Z tego też względu nie sposób obdarzyć wiarą wyjaśnień oskarżonego, który przekonywał, że o zatrzymaniu mu tego dokumentu dowiedział się dopiero podczas późniejszego policyjnego przesłuchania do tejże sprawy. Ponadto, z zeznań przeprowadzającego czynność przesłuchania świadka T. K. nie wynika, aby przesłuchanie to przebiegało niestandardowo, ponieważ w ogóle go nie zapamiętał. Świadek zeznał też, iż nie miał takiego przypadku, aby przesłuchiwany podejrzany o prowadzenia pojazdu w stanie nietrzeźwości kwestionował zatrzymanie dokumentu prawa jazdy oraz aby był zdziwiony faktem, że dokument ten został mu zatrzymany. Jak wskazano wyżej, brak jest zaś podstaw, aby kwestionować wiarygodność zeznań tego świadka.

Wreszcie wskazać należy, iż za niewiarygodną uznać należy prezentowaną przez M. M. w wyjaśnieniach okoliczność jakoby swoje przekonanie o zagubieniu dokumentu prawa jazdy miał opierać także na tym, że w tym okresie czasu na wyjeździe służbowym w M. miało dojść do zagubienia przez niego części dokumentów w okolicznościach wskazujących na kradzież. M. M. nie potrafił podać nawet czasu tego zdarzenia twierdząc początkowo, że było to w na początku miesiąca grudnia, czyli już po dniu czynu, a dopiero reagując na zadane mu pytanie podał, że mógł to być miesiąc

listopad. Oskarżony nie potrafił jednak udowodnić tak samego faktu wyjazdu, wskazać osób mu towarzyszących na tyle dokładnie, aby możliwe było ich przesłuchanie w charakterze świadków, ani też wykazać, że zgłosił tą rzekomą kradzież organom ścigania. Nie sposób zresztą uznać, aby mógł tego nie zrobić skoro przedmiotem tej kradzieży miały być jego dokumenty oraz pieniądze. W ocenie nadto Sądu, oskarżony wykazując te okoliczności popadł w sprzeczność, ponieważ przekonywał jednocześnie, że wyjeżdżając do M. nie miał już prawa jazdy, a zatem logiczne jest, że nie mógł go tam utracić.

Przedstawione wyżej okoliczności nakazują zatem w ocenie Sądu przyjęcie, że M. M. podczas wizyty w dniu 30 listopada 2015 r. w Wydziale(...) (...) i (...) Starostwa Powiatowego w Ł., kiedy to był obsługiwany przez M. W., w pełni świadomie podał nieprawdę jakoby dokument prawa jazdy zagubił w dniu 20 listopada 2015 r. Oskarżony nie był zresztą w stanie wytłumaczyć z jakiego powodu w oświadczeniu pojawiła się właśnie ta data skoro z jednej strony miał nie pamiętać rzeczywistych okoliczności utraty tego dokumentu, a za drugiej strony nie mógł utracić go w M., do którego zgodnie ze swoimi wyjaśnieniami udać się miał wszak już bez tego dokumentu, w nieustalonej zresztą dacie. W ocenie Sądu M. M. w oświadczeniu złożonym w dniu 30 listopada 2015 r. wobec M. W. nie tylko świadomie podał nieprawdę odnośnie okoliczności utraty dokumentu prawa jazdy, ale też uczynił to mając świadomość odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych, a zatem niezgodnych z prawdą oświadczeń. O powyższym przekonują bowiem przede wszystkim nie budzące wątpliwości odnośnie swojej wiarygodności zeznania świadka M. W., która podała, że standardowo pracownicy jej jednostki informują petentów o treści podpisywanego pouczenia o odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych oświadczeń. Ponadto z treści podpisanego niewątpliwie przez oskarżonego pouczenia wynika, że zawarte są w niej wszelkie niezbędne w tym wypadku informacje, w tym zacytowana jest treść art. 233 § 1 k.k. Poniżej zawarta jest zaś treść: „...oświadczam, iż zostałem (łam) pouczone (a) o odpowiedzialności karnej przez pracownika Wydziału (...), (...) i (...) Starostwa Powiatowego w Ł., co potwierdzam własnoręcznym podpisem.” Podpis taki M. M. rzeczywiście złożył, a dopiero następnie przedstawił fałszywe oświadczenie odnośnie okoliczności utraty dokumentu prawa jazdy, co również potwierdził swoim podpisem. Podnieść należy, iż nie sposób uznać, aby M. M. mógł nie zdawać sobie sprawy ze znaczenia i wagi swoich podpisów składanych na dokumencie urzędowym, zważywszy choćby na fakt, że był wówczas mężczyzną 31-letnim, a zatem niewątpliwie miał już doświadczenie w załatwianiu swoich spraw urzędowych, o czym świadczy chociażby fakt uprzedniego posiadania prawa jazdy, co wiązało się z występowaniem już jako petent Wydziału (...) (...) i (...) Starostwa Powiatowego w Ł. a także wcześniejszą karalność, co także niewątpliwie wiązało się z kontaktami z organami ścigania i wymiarem sprawiedliwości, a zatem z urzędami i wystawianymi w nich dokumentami. Podnieść też należy, iż sam oskarżony nie twierdził, aby podczas pobytu w dniach 18 i 30 listopada 2015 r. w Wydziale (...) (...) i (...) Starostwa Powiatowego w Ł. znajdował się w stanie choćby zaburzonej świadomości, co znajduje też potwierdzenie w zeznaniach świadka M. W..

Opierając się zatem na powyższych ustaleniach **Sąd uznał oskarżonego M. M. za winnego** dokonania zarzucanego mu czynu z tym, że dokonał korekty jego kwalifikacji prawnej. Wskazany bowiem w akcie oskarżenia przepis art. 233 § 1 k.k. przewiduje jedynie odpowiedzialność karną tego, kto, składając zeznanie mające służyć za dowód w postępowaniu sądowym lub w innym postępowaniu prowadzonym na podstawie ustawy, zeznaje nieprawdę lub zataja prawdę. W tym zaś wypadku nie było to zeznanie, a jedynie oświadczenie. Zgodnie jednak z treścią art. 233 § 6 k.k. przepisy § 1-3 oraz 5 stosuje się odpowiednio do osoby, która składa fałszywe oświadczenie, jeżeli przepis ustawy przewiduje możliwość odebrania oświadczenia pod rygorem odpowiedzialności karnej. Powyższe uzasadnia zatem przyjęcie kwalifikacji prawnej czynu M. M. z art. 233 § 6 k.k. w zw. z art. 233 § 1 k.k. Podnieść zaś należy, iż zgodnie z treścią art. 75 § 2 k.p.a. jeżeli przepis prawa nie wymaga urzędowego potwierdzenia określonych faktów lub stanu prawnego w drodze zaświadczenia właściwego organu administracji, organ administracji publicznej odbiera od strony, na jej wniosek, oświadczenie złożone pod rygorem odpowiedzialności za fałszywe zeznania, przy czym przepis art. 83 § 3 k.p.a. stosuje się w tym wypadku odpowiednio. Art. 83 § 3 k.p.a. przewiduje zaś, iż przed odebraniem zeznania organ administracji publicznej uprzedza świadka o prawie odmowy zeznań i odpowiedzi na pytania oraz o odpowiedzialności za fałszywe zeznania. W ocenie zatem Sądu zachowanie M. M. w pełni wyczerpało znamiona przestępstwa z art. 233 § 6 k.k. w zw. z art. 233 § 1 k.k. Jak też wykazano powyżej, brak jest podstaw do kwestionowania poczytalności oskarżonego

w czasie dokonywania zarzucanego mu czynu, a także świadomości bezprawności podjętego działania, o której został wszak wprost pouczony.

Jako okoliczności obciążające przy **wymiarze kary** Sąd uwzględnił świadome podjęcie przez M. M. działania mającego na celu poprzez wprowadzenie w błąd pracownika Wydziału (...) (...) i (...) Starostwa Powiatowego w Ł. uzyskanie dokumentu prawa jazdy po uprzednim poświadczeniu nieprawdy o rzekomym zagubieniu dokumentu wcześniej posiadanego. Tym samym M. M. wyraził swoje lekceważenie wobec obowiązujących tym zakresie procedur, w tym też związanych z postępowaniem karnym w sprawie o czyn z art. 178a § 1 k.k. Oskarżony był też wcześniej karany za przestępstwo podobne – z art. 244 k.k., należące również do grupy przestępstw przeciwko wymiarowi sprawiedliwości. W tej sytuacji za jedyną okoliczności łagodzącą wymiar kary Sąd uznał brak działań utrudniających prawidłowy tok postępowania karnego.

Wyważając powyższe okoliczności Sąd wymierzył oskarżonemu M. M., na podstawie art. 4 § 1 k.k. stosując przepisy Kodeksu karnego w brzmieniu obowiązującym w czasie czynu, kiedy to ustawowe zagrożenie karą za ten czyn było dużo niższe, przyjmując za podstawę wymiaru kary art. 233 § 1 k.k. w zw. z art. 37b k.k., karę 2 miesięcy pozbawienia wolności oraz karę 4 miesięcy ograniczenia wolności polegającą na obowiązku wykonywania nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 20 godzin w stosunku miesięcznym. Zgodnie bowiem z treścią art. 37b k.k., w zastosowanym brzmieniu, w sprawie o występki zagrożony karą pozbawienia wolności, niezależnie od dolnej granicy ustawowego zagrożenia przewidzianego w ustawie za dany czyn, sąd może orzec jednocześnie karę pozbawienia wolności w wymiarze nieprzekraczającym 3 miesięcy, a jeżeli górna granica ustawowego zagrożenia wynosi przynajmniej 10 lat - 6 miesięcy oraz karę ograniczenia wolności do lat 2. W pierwszej kolejności wykonuje się wówczas karę pozbawienia wolności, chyba że ustawa stanowi inaczej. Podnieść należy, iż wobec uprzedniej karalności M. M. na karę pozbawienia wolności brak było podstaw do rozważań o warunkowym zawieszeniu wykonania kary pozbawienia wolności (art. 69 § 1 k.k.).

Tak ukształtowane orzeczenie o karze jest w ocenie Sądu adekwatne do stopnia winy oskarżonego M. M. i społecznej szkodliwości jego czynu. Uwzględnia też cele wychowawcze i zapobiegawcze jakie kara ma spełnić względem oskarżonego, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa (art. 53 § 1 k.k.).

Z uwagi na reprezentację M. M. przez obrońcę wyznaczonego z urzędu Sąd na podstawie art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. prawo o adwokaturze – Dz. U. Nr. 16 poz. 124 ze zm. zasądził kwotę 1033,20 złotych tytułem wynagrodzenia na rzecz uprawnionego adwokata, ustalając wielkość wynagrodzenia na podstawie § 14 ust. 2 pkt 3 w zw. z § 2 ust. 3 i § 16 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu – Dz. U. Nr 163 poz. 1348 ze zm. w zw. z § 22 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu - Dz. U. z dnia 5 listopada 2015 r. poz. 1801.

Uwzględniając obecną sytuację majątkową oskarżonego, który nie ma stałego źródła utrzymania, Sąd na podstawie art. 627 k.p.k. zasądził od oskarżonego jedynie kwotę 1762,09 złotych tytułem kosztów sądowych w zakresie wydatków, którą to w ocenie Sądu oskarżony może ponieść bez nadmiernej uciążliwości. Natomiast na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. Sąd zwolnił oskarżonego od obowiązku ponoszenia kosztów sądowych w zakresie opłaty. W ocenie Sądu, M. M. jako osoba młoda i zdolna do pracy, będzie w stanie uiścić orzeczone koszty sądowe.

Mając zatem powyższe na względzie Sąd orzekł, jak w wyroku.

SSR Ewa Przychodzka-Kasperska